

De ruimte tussen je vingers als je je armen strekt

Emma Miriam Berentsen

Omgevingspsycholoog [Joren van Dijk](#) schrijft over de verschillende afstanden die er tussen mensen nodig zijn om de persoonlijke ruimte te waarborgen. Dit is afhankelijk van de relatie tussen deze mensen. In een intieme relatie is de nood aan persoonlijke ruimte kleiner dan bij goede vrienden en groter bij onbekenden. Hoe verder de ander van je afstaat hoe groter de persoonlijke ruimte is die men nodig lijkt te hebben. Van Dijk geeft aan dat in een contact tussen twee mensen die elkaar niet kennen, een ruimte van 120 cm tot 200 cm nodig is. Laten wij ons nu net in deze tijden van Covid-19 ook aan deze afstand moeten houden.

Afgelopen week liep ik samen met iemand die ik lief heb door het Westerpark in Amsterdam. Op grote borden werd in heldere taal aangegeven dat we minimaal 150 cm tussen ons en de anderen in het park moeten bewaren. In een vol park lijkt dat een onmogelijke opgave; mensen bewegen zich op andere tempi en proberen elkaar al slommend te ontwijken. Wat later stond ik in de rij van de Etos. Iemand verzuchtte dat de rij zo ellenlang was en vroeg zich luidop af of die tussenruimte nou echt nodig was. Hij drong zichzelf tussen mij en degene voor mij. Ook in tijden zonder Covid-19 zou hier een bepaalde grens overschreden worden. Deze persoon schond hiermee zowel mijn persoonlijke ruimte als de richtlijnen van het RIVM.

In de afstand tot elkaar bevindt zich een ruimte die niet altijd meetbaar is. Relatie-bouwer [Hedy Schleifer](#) spreekt over de heilige ruimte tussen twee geliefden, een ruimte die je niet mag bevuelen en waar je voorzichtig mee moet omgaan. Voor mij lijkt het om een ontmoetingsruimte te gaan, waar voor beiden plaats is. Om elkaar te respecteren binnen een relatie is het aftoetsen van deze denkbeeldige ruimte noodzakelijk. Misschien zouden we deze heilige ruimte tussen ons allemaal in moeten plaatsen. Een ruimte tussen mensen die we met voorzichtigheid betreden.

Tijdens de wandeling in het Westerpark zaten we op een gegeven moment op een bankje de meerkoeten te bestuderen. Een groepje meerkoeten leek gezellig bij elkaar te zitten, terwijl een stukje verderop er een meerkoet zich helemaal alleen in de grond aan het graven was. Ik las in '[A short philosophy of birds](#)' dat vogels hun verenkleed tijdens de rui vernieuwen. In die periode zetten ze zichzelf op een soort van non-actief omdat ze zo kwetsbaar zijn. Pas als hun veren helemaal opnieuw zijn aangegroeid, zijn ze klaar om opnieuw en met frisse energie te beginnen.

Staan wij momenteel ook op een soort van non-actief? Moeten we ons verenkleed nu niet ook gewoon langzaam vernieuwen? Als je je arm uitstrekt en de andere doet dat ook en je raakt elkaars vingers nog net niet aan, dan ontstaat er een ruimte tussen die vingers. Die ruimte tussen je vingers kun je zien als de ruimte tussen de vogel en zijn nieuwe verenkleed. Net zoals de vogels die hun verenkleed in een periode van rui vernieuwen en daarmee kwetsbaar zijn, zijn wij nu ook kwetsbaar. Laten we duimen dat we die vingers binnenkort weer kunnen voelen, aanraken en vastpakken op het moment dat ons verenkleed weer sterk en veerkrachtig is.

